

Lasītājs jautā

(Turpinājums no 7. lpp.)

izrādīties slims, nevienam nav tiesību izlemēt, vai viņam dzīvot vai ne. Kad abortu piekritējiem jautā, vai būtu pareizi, ja mēs līdzīgi nacistiem hitleriskajā Vācijā laimīgās nākotnes vārdā iznīcinātu visus "nepilnvērtīgos", tie atbild: protams, nē. Taču nedzimušo bērniņu genocīds tiem šķiet pieņemams un labs.

Ir arī tādi ļaudis, kas neļauj ieņemtajam bērniņam piedzimt, aizbildinādamies ar to, ka vispirms tie grib dzīvēt ko sasniegt: pabeigt studijas, īstenot karjeras iespējas, sakrāt pietiekami daudz naudas, lai nodrošinātu bērniem "cienīgu dzīvi", galu galā – tie vispirms grib apprecēties. Citi savukārt uzskata, ka tiem jau ir pietiekami daudz bērnu vai ka tie vēl pagaidām bērnus nevēlas utt. Ja šiem ļaudīm jautātu, vai tie varētu kādu svešu cilvēku nogalināt naudas, dzīves ērtību, karjeras, slavas, panākumu vai kāda cita tamlīdzīga iemesla dēļ, tie sašutuši atbildētu, ka viņi taču nav slepkavas. Taču savus bērnus tie spēj šādu iemeslu dēļ nogalināt. Šādi ļaudis grēko visbriesmīgāk.

Tāpat jārunā arī par pretapaugļošanās jeb kontracepcijas līdzekļiem. Daži no tiem patiesībā nemaz nav pretapaugļošanās līdzekļi, bet gan agrīna aborta izraisītāji. Tas attiecas arī uz t.s. avārijas kontracepcijas līdzekļiem, kas, gadījumā, ja olšūna nav apaugļota, tiešām nepieļauj tai apaugļoties, bet, ja tā apaugļota, tad šie preparāti neļauj apaugļotajai olšūnai piestiprināties pie dzemdes sienas, un ieņemtais bērniņš iet bojā. Ir nopietni jāpadomā, vai tādus vispār lietot.

Kristības, iesvētības

2009. gada 12. aprīlī kristīta **Anna Paegle**

19. aprīlī iesvētīti **Santa Rancāne** **Krišjānis Kalniņš** **Ronalds Puriņš**

28. aprīlī Madonas rajona Kalsnavas pagasta Aiviekstē kristītas un iesvētītas **Lidija un Madara Siliņas**

3. maijā kristīta un iesvētīta **Elīna Bulāne**, iesvētīts **Ivars Nolle** un **Baiba un Raivo Jirģensoni**

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Bīķernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv
(C) Bīķeru evaņģēliski luteriskā draudze

Svētie Raksti tiešā veidā nerunā par to brīdi, no kura auglis mātes miesās būtu uzskatāms par cilvēku, bet, uzmanīgi lasot 139. psalmu, šķiet, ka tas saistīts ar pirmo dienu, tas ir, ar ieņemšanas brīdi: *"Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mātes miesās. Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķīgi radīts, brīnišķīgi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina. Manas būtnes veidojums Tev nebija apslēpts, kad es slepenībā tapu radīts, zemes dziļumos veidots. Tavas acis mani redzēja kā bezmiesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it nevienas."* (13–16)

No šiem vārdiem saprotam, ka Dievs sargā un rūpējas par cilvēku visas tā mūža dienas, iesākot ar pirmo, un redz šajā sīkajā dzīvības iedīgli cilvēku, personu. Tas nozīmē arī to, ka piektais bauslis sargā cilvēka dzīvību kopš ieņemšanas brīža.

Ja sievietes ir devusi nonāvēt savu nedzimušo bērnu, ja vīrietis ir to sekmējis vai nav tam pretojies, ja ārsts, pārkāpjot Hipokrāta zvērestu, ir šo briesmīgo darbu veicis, tad šiem ļaudīm ir vajadzīga atgriešanās un Dieva piedodošā žēlastība, jo *neviens slepkava nepatur sevi mūžīgo dzīvību* (1. Jņ. 3:15). Kristus ar savu nāvi ir izpircis visus grēkus, arī pašus smagākos, tāpēc nožēlojošs grēcinieks tiek aicināts saņemt šo Dieva žēlastību, – tādēļ mūsu draudzes noteikumos ir iekļauts šāds punkts, kas pamudina uz atgriešanos un žēlastības saņemšanu Svētajā Vakarēdienā. [37]

(Turpinājums nākamajā BDA numurā.)

29. aprīlī notika mūsu draudzes Lasītāju kluba kārtējā kopā sanāksana, kurā apspriedām mūsu draudzes locekļu Janas un Guntara Baikovu sarakstīto grāmatu *"Laulība: starp radīšanu un mūžību"*. Sarunas dalībnieki atzina, ka ir svētīgi zināt, saprast un savā dzīvē īstenot to, ko Dieva vārds Bībelē māca par laulību. Tas nepieciešams ne vien mums, pieaugušajiem, bet arī mūsu bērniem, kuriem jau savlaicīgi ir jāmača kristīgā mācība par laulību, lai viņi savas ģimenes varētu dibināt uz drošu un stiprā Dieva vārda pamata. Guntara un Janas grāmata vienprātīgi tika novērtēta kā labs palīgs šā mērķa īstenošanā.

Finanšu pārskati

2009. gada februāris

Atlikums uz 1. februāri 28 373,06	
IENĀKUMI	
Ziedojumi no kolektēm	1 289,04
Draudzes nodoklis	196,–
Ziedojumi diakonijai	243,76
Ziedojumi par grāmatām	230,–
Swedbankas %	5,21
Par īri	20,54
KOPĀ	1 984,55

IZDEVUMI

Saimnieciskie	144,81
Algas	1 104,90
Ienākumu nod.	277,64
Pabalsts	50,–
Tālrūnis	12,81
Swedbankas pakalpojumi	10,40
LMF grāmatas	415,78
Nekustamā īp. nod.	54,19

DIAKONIJA	
Medikamenti	70,33
Pabalsti	80,–
Ziedi	4,70
KOPĀ	2 225,56
Atlikums uz 1. martu 28 132,05	

2009. gada marts

Atlikums uz 1. martu 28 132,05	
IENĀKUMI	
Ziedojumi no kolektēm	1 310,66
Draudzes nodoklis	295,–
Ziedojumi diakonijai	134,95,–
Swedbankas %	5,73
Par īri	20,54
KOPĀ	1 766,88

IZDEVUMI

Saimnieciskie	522,49
Algas	1 248,98
Ienākumu nod.	242,64
Sociālais nodoklis	1 026,16
Tālrūnis	12,14
Swedbankas pakalpojumi	8,50
Ziedojums LMF R.Feldmaņa grāmatas izdošanai	150,–
Nekustamā īp. nod.	15,34
Latvijas Bībeles biedrībai	50,85

DIAKONIJA	
Medikamenti	22,94
Pabalsti	100,–
Citi izdevumi	43,–
KOPĀ	3 603,27
Alikums uz 1. aprīli 26 295,66	

SIA "Bīķeru namturis" finanšu pārskats par 2009. gada pirmo ceturksni

Atlikums uz 2009. g. 1. janvāri 10 7684,37	
IENĀKUMI	
Depozīta procenti	337,37
IZDEVUMI	
Baznīcas pārsegumu remonts	15 353,56
Banku pakalpojumi	35,70
Elektrolīnijas projekts	598,95
Grāmatvedības pakalpojumi	217,80
Darbinieku algas un nodokļi	570,82
Ērģeļu uzstādīšanas sagatavošanas darbi	900,00
Uzņēmējdarbības riska nodeva	6,00
Atlikums uz 2009. gada 31. martu 90 338,91	

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 2 (34)

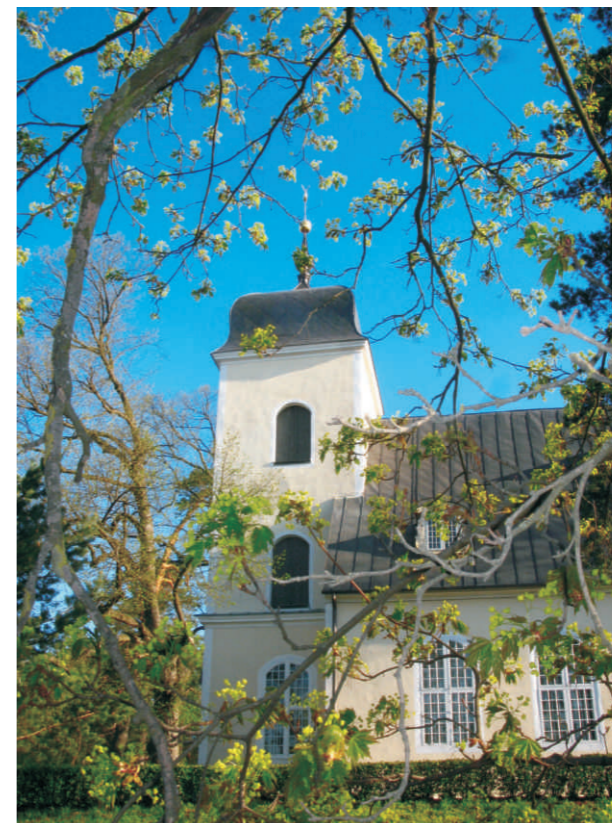
2009. gada maijs

Par svēto laulības kārtu

Mārtiņš Luters

Par laulību pasaule saka: īslaicīgs prieks un ilga nepatika. Bet lai jau pasaule runā, ko grib, – tas, ko rada un grib Dievs, pasaules acīs allaž būs izsmieklis. Bet to, kāda līksme un prieks ir dzīvē bez laulības, es domāju, pasaule vislabāk saskatīs savā sirdsapziņā. Tās ir pilnīgi dažādas lietas – dzīvot laulībā un atzīt laulības dzīvi. Kas ir laulājies, bet neatzīst laulību, tas nekad nedzīvos laulībā bez nepatikas, pūlēm un posta, viņam nāksies sūdzēties un zaimot, kā to dara pagāni un nesaprātīgi, akli cilvēki. Bet, kas laulību atzīst, tam ir līksme, mīlestība un nemitīgs prieks, kā saka Salamans: "Kas atrod sev laulātu draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu." Šie ļaudis atzīst laulību un stingri tic, ka Dievs pats to ir iestādījis un nolīcis vīrietim un sievietei būt kopā, lai radītu bērnus un rūpētos par tiem. Jo viņiem ir Dieva vārds, par kuru viņi ir droši, ka tas nemelo (1. Moz. 1:31). Tāpēc arī viņi ir droši, ka Dievam šī kārtā ir tīkama pati par sevi ar visām tās lietām, darbiem, ciešanām un visu, kas tajā ir. Saki nu man, kur cilvēka sirds var iemantot vēl lielāku labumu, prieku un līksmi nekā Dievā, ja ir droši zināms, ka šāda kārtā, dzīve un darbi ir Dievam tīkami?

Redzi, tas nozīmē – atrast sievu. Daudziem ir sievas, bet maz ir tādu, kas atrod sievu. Kāpēc? Viņi ir akli un nespēj ielāgot, ka tas ir Dieva darbs un Dievam tīk, lai viņš dzīvotu un darbotos kopā ar sievu. Ja viņi to apjēgtu, tad neviena sieva nekļūtu tik nīstama, ļauna, neprasmīga, nožēlojama un slima, lai viņi laulībā neatrastu savu sirdsprieku, – tad viņi allaž varētu cildināt Dievu, Viņa darbu, radību un gribu. Un redzot, ka tā ir viņu mīļā Dieva labpatika, viņi varētu iemantot mieru ciešanās, tīksmi nepatikā, prieku bēdās, tāpat kā martīri savās ciešanās. Mūsu kļūda ir vienīgi tā, ka mēs par Dieva darbu spriežam pēc savām jūtām un uzlūkojam nevis Viņa gribu, bet

gan savas vēlmes. Tāpēc mēs nespējam atzīt Viņa darbus, samaitājam to, kas ir labs, un ļaujamies nepatīkami tur, kur jābūt priekam. Nekas – pat nāve – nav tik ļauns, lai nekļūtu salds un patīkams, ja vien es esmu drošs, ka tas ir Dievam tīkami. Tūlīt tad seko Salamana vārdi: "...tas var līksmoties, ka žēlastības dāvanu dabūjis no Tā Kunga." (Sal. pam. 18:22)

Redzi nu, kad gudrā padauza, dabīgais prāts, kuram tieksmē būt gudrākiem par citiem ir klausījuši pagāni, uzlūko laulību dzīvi, tad tas sarauc degunu un saka: "Ak, man nāksies minzēt bērnu, mazgāt autiņus, klāt gultiņu, ostīt nelāgas smakas, naktī būt nomodā, gaidīt viņa brēkšanu, ārstēt viņa tulznes un kreveles, turklāt rūpēties par sievu, viņu apgādāt un strādāt – te rūpes, tur rūpes; te darbs, tur darbs; kas gan var radīt vēl vairāk nepatikas un pūļu kā laulību kārtā – vai tad man ir jādodas tādā gūstā!? O, tu, nožēlojamais, nabaga cilvēks, tu esi apņēmis

sievu? Postam un nepatīkami! Labāk ir palikt brīvam un bez rūpēm dzīvot rāmu dzīvi – es gribu kļūt par mūku vai mūķeni un uz to mudināt arī savus bērnus!"

Bet ko šeit piebilst kristīgā ticība? Tā atdara savas acis un uz visiem šiem parastajiem, it kā nepatīkamajiem, nicināmajiem darbiem lūkojas garā; pamana, ka tie visi ir rotāti ar Dieva labpatiku kā ar dārgu zeltu un dārgakmeņiem, un saka: "Dievs, tā kā es esmu drošs, ka tu mani esi radījis kā vīrieti un no manas miesas esi radījis bērnu, tad es arī esmu drošs, ka tev tas visādā ziņā patīk, un es Tev atzīstu, ka es neesmu tā cienīgs, lai šūpotu šo bērniņu, mazgātu viņa autiņus, nedz arī rūpētos par viņu vai viņa māti. Kā gan es esmu ieguvis šādu godību bez kāda nopelna, kā es spēju kalpot Tavai radībai un Tavai mīļajai gribai? Ak, cik labprāt es gribu to darīt, kaut arī tie būtu vēl nožēlojamāki un nicināmāki darbi! Nu mani nedarīs īgnu ne twice, ne sals, ne pūles, ne darbs, jo es esmu drošs, ka Tev tas viss tā labpatīk."

Tā savos darbos ir jādodomā arī sievai, kad viņa zīda, šūpina, mazgā bērnu un dara citus darbus; kad viņa strādā un palīdz savam vīram un ir viņam paklausīga, – tie visi ir cēli, tūrie zelta darbi. Tā arī šāda sieva ir jāmierina un jāuzmundrina viņas dzemdību sāpēs – nevajag blēņoties ar leģendām par Sv. Margaritu un citiem ģeķīgiem darbiem, bet gan teikt: "Atceries, mīļā Grieta, ka tu esi sieva un šis tavš darbs Dievam labpatīk. Mierini sevi priecīgi ar Viņa gribu un

atvēli Viņam Viņa tiesības pār tevi – laid bērnu pasaulē un veltī tam visus savus spēkus! Ja tu tādēļ mirsi, tad lai tev viegls ceļš, jo tu mirsti, darot patiesām cēlu darbu un paklausot Dievam. Jā, ja tu nebūtu sieva, tad tev tagad tikai šī darba dēļ vien būtu jāvēlas, lai tu būtu sieva un ciestu tik svētīgas sāpes un mirtu Dieva darbā un pēc Viņa gribas. Jo šeit ir Dieva vārds, kas tevi ir tādu radījis, iestādījis tevī šīs sāpes." Saki man, vai arī tas, kā saka Salamans, nenozīmē – dabūt žēlastības dāvanu no Tā Kunga, arī šādās sāpēs?

Saki nu man, ja kāds vīrs ietu un mazgātu autiņus vai arī izdarītu bērnam kādu citu ļaunu nicinātu darbu un ikviens viņu izsmietu, uzskatītu viņu par antiņu un mīkstāuli – ja viņš to darītu ar šo iepriekš minēto domu un kristīgo ticību, tad, mīļais –, kam par kuru šeit būtu jāsmējas? Dievs priecājas kopā ar visiem eņģeļiem un

(Turpinājums 2. lpp.)

Par svēto laulības kārtu

(*Turpinājums no 1. lpp.*)

radībām nevis par to, ka viņš mazgā autiņus, bet par to, ka viņš to dara ticībā. Bet šos ņirgas, kuri redz tikai darbu un neredz ticību, Dievs apsmej līdz ar visām radībām kā lielākos nevēlas zemes virsū. Jā, viņi apņirgā tikai paši sevi un ar savu gudrību ir velna antiņi.

Sv. Kipriāns, krietnais, lielais vīrs un svētais martīrs, rakstīja: "Kad bērniņš ir piedzimis un vēl nav kristīts, viņu tūdaļ ir jānoskūpst, godinot Dieva roku darbu." Kā tev šķiet, ko Kipriāns teiktu par kristītu bērniņu? Viņš ir bijis īstens kristietis, kas ir pareizi atzinis un uzlūkojis Dieva darbu un Dieva radību. Tādēļ es saku, ka visi mūki un mūkenes, kas ir bez ticības un sevi mierina ar savu šķīstību un piederību ordenim, nav tā vērti, lai šūpinātu kādu kristītu bērnu vai arī pagatavotu viņam putru, kaut arī tas būtu padauzas bērns. Jo par ordeņiem un par šādu mūku dzīvi nav sacīts Dieva vārds, viņi arī nevar lepoties, ka Dievam labpatīk tas, ko viņi dara. Bet par to var lepoties kāda sieva, kaut arī tā nēsā ārļaulības bērnu.

Es to saku tādēļ, lai mēs mācītos, cik cēli ir atrasties kārtā, kuru ir iedibinājis Dievs un uz kuru Dievs ar labpatiku raugās. Līdz ar to visi darbi, lietas un ciešanas šajā kārtā top svētas, dārgas un dievišķas – kā Salamans šādam vīram novēl laimi un saka (Sal. pam. 5:18): "Un priecājies par savu sev jau jaunībā izraudzīto sievu!" Un (Sal. māc. 9:9): "Baudi šo dzīvi ar savu mīloto sievu visās tajās ātri zūdošās dzīves dienās." Šos vārdus Salamans nesaka par miesīgajiem priekiem, jo caur viņu runā Svētais Gars. Viņš mierina Dievā tos, kuriem ir daudz puļļu laulības dzīvē, pretēji Dieva kārtības zaimotājiem, kas, līdzīgi pagāniem, nemeklē nekā vairāk kā miesīgus, laicīgas baudas un tās neatrod.

Turpretī mēs mācāmies, cik pati par sevi nelaimīga ir mūku un mūķeņu kārta, kurā nav nedz Dieva vārda, nedz arī Dieva labpatikas, kur visi darbi, lietas un ciešanas ir nekristīgas, veltīgas un kaitīgas, tā ka Kristus saka un viņus biedē: "Bet vēlī tie mani godā, sludinādami mācības, kas ir cilvēku likumi." (Mt. 15:9) Tāpēc nevar salīdzināt laulātu sievu ar mūķeni, kur viena ir savas kārtas atziņā un ticībā, bet otra dzīvo bez ticības savas garīgās kārtas uzpūtībā. Tāpat kā nav nekādas līdzības starp Dieva ceļiem un cilvēku ceļiem, kā Viņš saka Jes. 55:9: "Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem." O, liela žēlastība ir izrādīta tam, kuram ir Dieva vārds, – viņš var to minēt, runāt ar Dievu un teikt: "Redzi, to Tu esi teicis, tā ir Tava labpatika." Kas tādām cilvēkam daļas, ka pasaulei tas netiek un viņa to uzskata par izsmieklu?

Bet tas, ka arī lielākajai daļai laulāto ir tikai bēdas un posts, nav nekāds brīnums.

Jo viņiem nav nekādas jēgas par Dieva vārdu un gribu attiecībā uz viņu kārtu. Tādēļ viņi ir tikpat nelaimīgi kā mūki un mūkenes, bez mierinājuma un pašāvības uz Dieva labpatiku. Tāpēc ir neiespējami, ka viņi varētu panest ārējo nepatiku un pūles, jo iekšējā un ārējā nepatika kopā – tas nu cilvēkiem ir par daudz. Ja viņi iekšēji neatzīst savu kārtu kā Dievam tīkamu, tad tur jau rodas nepatika. Ja viņi tad šajā kārtā meklē tikai ārējās baudas, tās viņiem arvien trūkst, un tādējādi nepatika dubultojas. No tā tad arī rodas vaimanas un raksti par sievietēm un laulības kārtu. Jo Dieva kārtība un darbs ir jāpieņem un jānes ar Dieva vārdu un pašāvību uz to, citādi tas rada postu un kļūst nepanesams. Tādēļ jauki saka Sv. Pāvils 1. Kor. 7:28: "Tādiem savas miesas bēdas gan būs," – tas ir, ārējā nepatika, bet viņš klusē par garīgo, iekšējo prieku, jo ārējā nepatika un laulības kārtas īpatnības ir kopīgas gan ticīgajiem, gan neticīgajiem. Bet patiesu prieku šajā kārtā nevar iemantot neviens, ja viņš šo kārtu stingri neatzīst ticībā kā Dievam tīkamu un Viņa acīs vērtīgu ar visiem tās darbiem, lai cik arī tie būtu parasti. Tie ir parasti un nicināmi, bet mēs visi pie tiem nonākam, tie mums visiem ir vajadzīgi – ja nebūtu šo darbu, tad nebūtu arī neviena cilvēka. Tāpēc arī tie ir tīkami Dievam, kas tos tā ir iedibinājis un ar tiem kā māte aprūpē mūs visā savā labvēlībā.

Redzi nu, līdz šim es par laulības dzīvi esmu stāstījis tikai to, no kā bīstas un ko zaimo aklā pasaule un prāts, uzskatot to par jaunu un nepatīkami grūtu dzīvi. Mēs redzējam, ka šajā kārtā ir cēli tikumi un patiesi prieks, ja vien uzlūko Dieva vārdu un gribu un tādējādi atzīst šo kārtu. Jo es nerunāšu par pārējo laulības dzīves lietderību un priekiem, kad šajā kārtā viss labi sokas, vīrs un sieva mīl viens otru, rūpējas viens par otru un visiem citiem laulības dzīves labumiem, lai man kāds neaizbāztu muti un nepārmestu, ka es runāju par to, ko pats neesmu pieredzējis, un ka laulībā daudz vairāk ir žults nekā medus. Es par to runāju, vadoties pēc Rakstiem, kas nemelo un ir daudz uzticamāki nekā visa cilvēku pieredze. Ja kādam laulības dzīvē ir labumi, kurus neesmu minējis, tas ir jo lielāks ieguvējs un lai viņš pateicas Dievam! Tam, ko Dievs nosauc par labu, allaž jābūt labam, ja vien to atzīst un neizmanto aplami.

Tādēļ es atlieku malā labo vai ļauno, ko sniedz pieredze, un klausu Rakstiem un patiesībai par to, kādus labumus tie piedēvē šai kārtai. Un tā nav nieka lieta, ka caur šo kārtu tiek atmesta un novērsta netiklība un nešķīstība. Tas nes tik lielu labumu, ka ar to vien pietiktu, lai bez kādiem citiem iemesliem rosinātu ļaudis steidzami laulāties.

Āmen.

Padomes ziņas

Padomes lēmumi

Kopš 2009. gada 21. februāra, kad tika ievēlēta jauna draudzes padome, ir notikušas trīs padomes sēdes. Padomes locekļi vienprātīgi lēma draudzes avīzē regulāri sniegt informāciju par būtiskākajiem lēmumiem.

Biķeru draudzes padomes sēdē 2009. gada 4. martā:

1. Par diakonijas vadītāju ievēlēta Diāna Kirilova, par viņas vietnieci – Skaidrīte Strazdiņa.
2. Par lietvedi ievēlēta Skaidrīte Strazdiņa.
3. Uz dievnama remonta veikšanas laiku tika noteikts SIA "Biķeru namturis" valdes priekšsēdētāja Jura Baloža atalgojums – 250.– lati mēnesī – un pienākumi: SIA vadītāba, remontdarbu organizēšana un uzraudzība, konstrukciju izstrādāšana u.c.

4. Tika nolemts panākt Ķester mājas dzīvokļa atbrīvošanu draudzes vajadzībām, tas uzticēts Mārcim Markvartam un Andrejam Prikulim.

5. Paraksta tiesības bankā noteiktas Aigaram Lūsim un Dainai Siliņai (abiem kopā). Ar internetbanku uzticēts rīkoties Dainai Siliņai. Nolemts slēgt bankas kontu "Parex" bankā.

2009. gada 11. marta sēdē:

1. Ivo Ozoliņam un Jurim Balodim kopīgi izvēlēties uzņēmumu, kuram uzticēt baznīcas logu izgatavošanu un nomaiņu.

2. Padome lūdz Daigai Veinbergai sagatavot priekšlikumus Biķeru kapsētas iespējamai apsaimniekošanai.

2009. gada 1. aprīlī draudzes padomes sēdē:

1. Nolemts pasūtīt ārējās kanalizācijas sistēmas remontu. Paredzamās izmaksas – apmēram 800.– lati.

2. Padomes locekļi noklausās ziņojumu par baznīcas remonta gaitu.

3. Padomes locekļi tiek informēti par SIA "Biķeru namturis" paveikto.

4. Tiek nolemts izsludināt talku 18. aprīlī dievnama apkārtnes sakopšanai.

5. Nolemts ziedot 150.– latus *Luterisma mantojuma fondam* mācītāja Roberta Feldmaņa grāmatas izdošanai.

6. Padome uzdod SIA "Biķeru namturis" iegādāties datoru draudzes vajadzībām.

2009. gada 6. maija sēdē:

1. Apstiprināts SIA "Biķeru namturis" pārskats par 2008. gadu.

2. Nolemts izpētīt iespējas tiesvedībai ar Aizsardzības ministriju par draudzes zemes – Rīgā, Šarlotes ielā 10 – atbrīvošanu.

3. Nolemts veikt baznīcas griestu ornamentu veidošanu (uzklāšanu).

4. Nolemts celt prasību tiesā par draudzes nama Biķerneku ielā 148 īrnieka Normunda Klēfelda izlikšanu no dzīvojamām telpām.

5. Pēc baznīcas remonta beigām stalažas izmantot malkas nojumes izgatavošanai. ^{[1][2]}

Draudzes padomes priekšnieks

Aigars Lūsis

jāseko arī atgriešanās augļiem jeb svētīgai dzīves izmaiņai.

Nākamie sarakstā, kam pirms Svētā Vakarēdiena jāaprunājas ar mācītāju, ir tie, kas ir **bijuši varmācīgi**. Te būtu jārunā par grēkiem, kas saistīti ar piekto bausli. Pats par sevi saprotams, ka slepkavība ir šī bausļa smagākais pārkāpums, kas noteikti jāizsūdz privātā grēksūdzē mācītājam, taču tas šķiet tik pašsaprotami, ka mūsu draudzes noteikumos to nemaz neesam pieminējuši. Varmācība, kas šajā gadījumā domāta kā fiziska agresija vai miesas bojājumu nodarīšana, ir liels solis slepkavības virzienā, tāpēc šāds nodarījums pirms Svētā Vakarēdiena saņemšanas būtu noteikti jāizsūdz.

Tā paša bausļa kopsakarā mums jāskata arī nākamais noteikumu punkts, kas prasa, lai pirms Sakramenta saņemšanas uz sarunu ar draudzes mācītāju nāktu **tie draudzes locekļi, kas .. nonāvējuši savus nedzimušos bērnus (veikuši abortu)**.

Šī ir ļoti smaga tēma, ko vēl smagāku padara tas, ka vairums neticīgo šo nodarījumu neuzskata par smagu noziegumu un grēku. Cilvēkus, kas izdarījuši vai sekmējuši šādu noziegumu ("mātes", "tēvus" un "ārstus"), nejutīgākus pret šādu rīcību padara apstākļi, ka šādu rīcību pieļauj valsts likums un ka to atbalsta vai vismaz nenosoda sabiedriskā doma.

Valsts likums un daudzu cilvēku uzskati šajā jautājumā ir izveidojušies neiedomājami kropli. Īpaši uzskatāmi tas parādās kopsakarā ar kādu citu sabiedrībā vēl aizvien aktuālu tēmu – nāves sodu.

Pirms vairākiem gadiem abortu un nāves soda tēma Latvijas publikajā telpā tika apspriestas vienlaikus. Sabiedrībā populāri un cienīti cilvēki apšaubāmu tiesisku un morālu principu vārdā dedzīgi aizstāvēja nāves soda atcelšanu. Tie īpaši uzsvēra cilvēka dzīvības absolūto vērtību un apgalvoja, ka nekādos apstākļos nevienam nav tiesības atņemt otram cilvēkam (arī noziedzniekam) dzīvību. Tajā pašā laikā, vaicāti par abortu tēmu, šie paši cilvēki publiski izteica pārliecību, ka aborti noteikti ar īpašu likumu būtu jāatļauj. Kas tad no tā izriet? – Īpaši briesmīgu noziedznieku dzīvība ir "svēta un neaizskarama", bet nevainīgu bērniņu dzīvībai nav īpašas vērtības.

Tā ir visai dīvaina domu gaita, kas apkauno cilvēku dzimumu un liecina par dziļu morālu kroplumu, kas pārņēmusi mūsdienu sabiedrību. Diskusiju rezultātā likumdevēji toreiz pieņēma likumu par abortu legalizāciju un Valsts prezidenta līmenī nāvessodiem tika pasludināts moratorijs, un Latvijā nevienam noziedzniekam nāvessods kopš tā laika vairs nav ticis izpildīts, toties ir tikuši nonāvēti desmitiem tūkstošu nedzimušu bērniņu.

Mūsdienu sabiedrībā pret nedzimušajiem bērniņiem karo ne vien ar likuma, bet arī ar valodas, ideoloģijas un medicīnas līdzekļiem.

Zīmīgs ir vārdu karš, kas nereti vēl vairāk aizplīvuro jau tā neskaidro cilvēku apziņu.

Lai padarītu nedzimušā bērniņa slepkavības notikumu cilvēka apziņā maigāku un vieglāk panesamu, tiek izmantota īpaši izsmalcināta valoda. Nodarījums tiek apzīmēts ar maldinošiem aizstājējvārdiem: *aborts* (neitrāls svešvārds), *tīrīšana* (kas liek domāt, ka auglis mātes miesā būtu kāds traips, kas jāiztīra), *evakuācija* (izklausās tā, it kā bērniņš tiktu nogādāts kaut kur drošībā, nevis nonāvēts) u.c.

Tāpat būtu jāpiemin dažādās ideoloģijas, kas attaisno nedzimušu bērnu slepkavību. Kā pirmais būtu minams pseidozinātniskais iepriekšpieņēmums, kas plaši tiek izmantots šī baisā un pretdabiskā grēka attaisnošanai. Šis iepriekšpieņēmums paredz, ka auglis savā pirmajā dzīves posmā nevar tikt uzskatīts par cilvēcisku būtņi.

Šīs aplamās hipotēzes senākais zināmais pārstāvis ir antīkais filozofs un visu zinātņu pamatlicējs Aristotelis (384.–322. pr. Kr.). Šis pagānu domātājs uzskatīja, ka auglim pirmajās 40 mūža dienās neesot dvēseles, tā tiekot dota vēlāk. Aristotelis vismaz runāja par dvēseli, bet mūsdienu medicīnas zinātnei gar dvēseli vairs nav nekādas daļas – cilvēks ir tikai miesa un noteiktu organisma funkciju kopums. Tomēr bausļu sakarā tieši dvēsele ir īpašā uzmanības lokā. Tāpat Aristotelis būtu gandrīz vai jāuzteic par tik augstu cilvēka novērtējumu, jo viņa laikā ne tik vien nedzimušu bērnu dzīvībai, bet arī piedzimušu bērnu dzīvībai nebija nekādas vērtības – likumi atļāva vecākiem tos nonāvēt.

Patiesības labad gan jāatdzīst arī tas, ka viduslaikos Romas katoļu baznīca šajā ziņā sāka sekot Aristotelim un pieļāva noziedzīgu un bezdievīgu "augļa nodzīšanu", kā tolaik sauca abortus. Tikai 19. gs. Romas katoļu baznīca sāka aizstāvēt nedzimušo bērnu dzīvību, ko tā – pateicība Dievam – dedzīgi aizstāv līdz pat šodienai.

Bruņojušies ar šādu "zinātnisku" argumentu par to, ka auglis savā pirmajā dzīves posmā nevar tikt uzskatīts par cilvēcisku būtņi, mūsdienu cilvēki grēka piesegšanai ir ieviesuši dažādus attaisnojumus.

Tā sauktās *brīvās izvēles* ideoloģijas piekritējas apgalvo, ka auglis līdz zināmam vecumam ir sievietes ķermeņa sastāvdaļa, tāpēc sieviete pēc savas vēlēšanās ar to brīvi varot rīkoties. Tāpat kā sieviete var nogriest matus vai nagus, veikt kosmētiskas operāciju vai citas ķirurģiskas manipulācijas, tāpat tā varot atbrīvoties arī no savas miesas augļa – vēl nedzimušā bērniņa.

Diezgan populārs aborta aizstāvju rindās

ir arguments, ko varētu nosaukt par "tiesiskās nevarības argumentu". Viņu domu gaita ir apmēram šāda: "Mēs nevaram nodrošināt abortu aizlieguma likuma pildīšanu, jo valstīs, kur aborti ir aizliegti, tos vienalga veic, tikai – nelegāli, nepiemērotā veidā un apstākļos, kas rada veselības apdraudējumu sievietēm. Ar aizliedzošu likumu un sodiem mēs neko nepanāksim, ir jāveic izskaidrošanas darbs!"

Tiešām "dzelzaina loģika"! Ja tai sekotu, tad vajadzētu atcelt arī citus likumus un aizstāt tos ar izskaidrošanas darbiem. Piemēram, tādus, kas aizliedz zagti. Tūkstošiem gadu taču ir pastāvējuši likumi un sodi zagļiem un krāpniekiem, taču šie noziegumi līdz šim vēl nav izskausti – tā tad ar sodiem nekas nav līdzēts! Turklāt "nabaga" noziedznieki, veicot noziegumus, ir spiesti pieredzēt tik daudz briesmu un apdraudējumu tieši tādēļ, ka pret tiem vērsas likums un tie nevar darboties atklāti. Taču nevienam nenāk prātā atcelt likumus, kas vērsti pret zagļiem, jo zagļi taču apdraud mūsu "svētos makus".

Ir daļa cilvēku, kas mēģina no atsevišķiem, morālā ziņā grūti izvērtējamajiem gadījumiem izveidot vienotu likumību, kas pilnībā vai vismaz daļēji attaisno abortus. Šie cilvēki parasti uzdod apmēram šādus jautājumus: Ko darīt, ja grūtniecība apdraud sievietes veselību vai dzīvību? Ko darīt, ja bērns ieņemts izvarošanas rezultātā? Ko darīt, ja ieņemta bērna vecāki ir garīgi vai morāli nepilnvērtīgi? Ko darīt, ja auglim atklāta kāda nopietna slimība vai patoloģija?

Nenoliedzami, šie jautājumi ir saistīti ar smagiem morālas dabas lēmumiem. Ļoti grūti ir izvērtēt gadījumu, kad pašas mātes dzīvība ir ļoti nopietni apdraudēta, ir grūti dot viennozīmīgu vērtējumu. Taču par pārējiem minētajiem gadījumiem var tikt zināmā skaidrībā.

Reiz kāds cilvēks jautāja, vai aborts tomēr nebūtu attaisnojams gadījumā, kad bērniņš ieņemts izvarošanas rezultātā. Es atbildēju šim cilvēkam ar pretjautājumu: "Iedomājieties sevi tāda cilvēka vietā, kas šādi ieņemts, – vai jūs gribētu dzīvot vai nē, vai jūs gribētu būt piedzimis vai nē?" Viņš atbildēja: "Es esmu šādi ieņemts. Manu māti kara laikā izvaroja vācu karavīrs, un viņa visu mūžu, skatoties uz mani, to ar riebumu atcerējās. Viņa nespēja mani pa īstam mīlēt, taču viņa rūpējās par mani un nepameta mani. Jo es taču pie tā, kas notika, nebiju vainīgs. Protams, es gribu dzīvot, un priecājos, ka viņa ļāva man piedzimt."

Ieņemtie bērniņi nav vainīgi savu vecāku grēkos. Tāpat tiem nav jāmaksā ar dzīvību par savu vecāku garīgām vai fiziskām slimībām. Pasaules vēsturē zināmi izcili vīri un sievietes, kas dzimuši no garīgi, morāli un fiziski "nepilnvērtīgiem" vecākiem un kas spējuši dot ārkārtīgi daudz citiem.

Arī tad, ja gaidāmais bērniņš varētu

(*Turpinājums 8. lpp.*)

Par noteikumiem

Aleksandrs Bīte

(Sākums BDA marta numurā.)

Trešā un pēdējā sadaļā mūsu draudzes noteikumos mudina pirms sakramentu saņemšanas aprunāties ar mācītāju un nepieciešamības gadījumā izsūdzēt grēkus privātā grēksūdzē. Tās nosaukums skan: *Pie Absolūcijas un Svētā Vakarēdiena bez savlaicīgas iepriekšējas sarunas ar draudzes mācītāju netiek pielaisti.*

Daži cilvēki palaiž garām ļoti būtisko piebildi bez savlaicīgas iepriekšējas sarunas ar draudzes mācītāju un pārprot šo noteikumu sadaļu tādā veidā, ka tālāk uzskaitītās cilvēku kategorijas mūsu draudzē vispār netiekot pielaistas pie sakramentiem. Tā radušies daži nepatīkami pārpratumi un pat baumas, ka Biķeru draudzē pie sakramentiem netiekot pielaisti citu luterisko draudžu locekļi. Tomēr tā tas nebūt nav.

Uz sarunu ar mācītāju vispirms tiek aicināti citu evaņģēliski luterisko draudžu locekļi. Tas tiek darīts vairāku iemeslu dēļ.

Pirmkārt, tādēļ, lai mācītājs zinātu, ka šis cilvēks ir kristīts un iesvētīts luteriskās baznīcas loceklis, un viņam nebūtu jātraucē dievkalpojuma noskaņa pie altāra ar jautājumiem, kas viņam jāuzdod tiem, kurus viņš nepazīst: "Vai jūs esat iesvētīts? Kādas draudzes loceklis jūs esat?" utt.

Otrkārt, savlaicīgā sarunā nereti atklājas, ka tā sauktais citas draudzes loceklis nemaz nav saucams par draudzes locekli vispār, jo tajā draudzē, ko viņš sauc par savu, nav bijis ļoti ilgu laiku. Spilgts piemērs šādam gadījumam bija kāda kundze, kas sarunā par dievkalpojuma apgalvoju, ka ir kādas lauku draudzes locekle, bet, jautāta par to, kad viņa pēdējo reizi bijusi savā draudzē, atbildēja – pirms 55 gadiem, proti, savā iesvētību dienā, – tā bija arī pēdējā reize, kad viņa bijusi pie Dievgalda... Protams, šādi ļaudis nav pielaižami pie sakramentiem bez īpašas sagatavošanas, jo, visticamāk, tiem trūkst izpratnes par ticības lietām un viņi nevar saņemt svētās lietas cienīgi un sev par svētību.

Treškārt, savlaicīgā sarunā reizēm atklājas kādi citi šķēršļi cienīgi un svētīgi

DRAUDZES LOCEKĻU UN VIESU IEVĒRĪBAI! AIZLIEGTS ATRASTIES DIEVNAMĀ:

- personām, kas nepiedienīgi ģērbušās;
- personām alkohola vai narkotiskā reibumā.

PIE ABSOLŪCIJAS UN SVĒTĀ VAKARĒDIENA NETIEK PIELAISTI:

- nekristītie un neiesvētītie (šis punkts neattiecas uz draudzes locekļu kristītajiem bērniem, kas nāk pie Absolūcijas);
- no draudzes un Baznīcas izslēgtie;
- citu konfesiju piederīgie;
- tie, kas netic un neaplicina patiesu Kristus miesas un asiņu klātbūtni Svētā Vakarēdiena maizē un vīnā;
- tie, kas nokavējuši Dievkalpojuma sākumu.

PIE ABSOLŪCIJAS UN SVĒTĀ VAKARĒDIENA BEZ SAVLAICĪGAS IEPRIEKŠĒJAS SARUNAS AR DRAUDZES MĀCĪTĀJU NETIEK PIELAISTI:

- citu evaņģēliski luterisko draudžu locekļi;
- Biķeru draudzes locekļi, kas gadu vai ilgāk nav saņēmuši Svēto Vakarēdienu;
- tie draudzes locekļi, kas ir veikuši rupjus grēkus un Baznīcas disciplīnas pārkāpumus – pārkāpuši laulību, bijuši varmācīgi, nonāvējuši savus nedzimušos bērnus (veikuši abortu), zaguši, nodarbojušies ar zīlēšanu, astroloģiju, buršanu, spiritismu vai cita veida okultismu, nodevušies maldu mācībām, vērsušies pie zīlniekiem, burvjiem, astroloģiem, vārdotājiem, ekstrasesiem, bijuši saistībā ar Austrumu medicīnu, lieguši saviem bērniem savlaicīgu Kristību, saņēmuši Svēto Vakarēdienu citas konfesijas baznīcā utt., – bez savu grēku atzīšanas, nožēlošanas un izsūdzēšanas šādi cilvēki nevar saņemt Svēto Vakarēdienu cienīgi. Lai tie varētu pienācīgi sagatavoties saņemt Sakramentu cienīgi, tiem nepieciešama saruna ar draudzes mācītāju un privātā grēksūdzē.

sakramentu saņemšanai. Pastorālā sarunā var atklāties, ka pirms Sakramenta saņemšanas šim cilvēkam nepieciešama privātā bikts pie savas draudzes mācītāja, izlīgums ar tuvāko vai kas cits noteikti sakārtojams.

Ceturtkārt, savlaicīga saruna ar citu luterisko draudžu locekļiem ir nepieciešama, lai no necienīgas un nesvētīgas Sakramenta baudīšanas atturētu tos ļaudis, kas ieslīguši maldu mācībās. Diemžēl arī luterāņu vidū sastopamas atsevišķas draudzes Latvijā un pat veselas zemju vai nacionālās luteriskās baznīcas ārpus Latvijas, kas aizgājušas visai tālu no patiesas evaņģēlija mācības un iestigušas nopietnos maldos. Ja sarunā atklājas, ka šādu draudžu vai baznīcu locekļi nav aizmaldījušies prom no mūsu baznīcas katehisma mācības, tad tie būtu pielaižami pie Svētā Vakarēdiena, bet, ja tie sekojuši saviem maldu mācītājiem, tad – atturami no Sakramenta saņemšanas.

Uz sarunu aicināti arī **Biķeru draudzes**

locekļi, kas gadu vai ilgāk nav saņēmuši Svēto Vakarēdienu. Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Satversmes 30. punkts nosaka: "Draudzes locekļi, kuri vismaz reizi gadā nav saņēmuši Svēto Vakarēdienu un divus gadus pēc kārtas nav maksājuši noteiktos ziedojumus draudzes un LELB vispārējām vajadzībām, uzskatāmi par tādiem, kas izstājušies no draudzes. Ja šī persona vēlas atjaunot piederību savai draudzei, viņam ir jāvērsas pie attiecīgās draudzes mācītāja."

Saruna nepieciešama, lai noskaidrotu iemeslus, kuru dēļ cilvēks tik ilgstoši atturējies no Sakramenta, un mudinātu viņu uz nopietnāku attieksmi pret savu garīgo dzīvi, un – vajadzības gadījumā – arī uz grēksūdzi.

Nākamā sadaļa aptver ļoti plašu jautājumu loku – uz sarunu un grēksūdzi, lai sagatavotos cienīgi Svētā Vakarēdiena saņemšanai, tiek aicināti tie draudzes locekļi, kas ir veikuši rupjus grēkus un Baznīcas disciplīnas pārkāpumus.

Laulības pārkāpšana.

Sabiedrības izkropļotie morāles priekšstati un dzīves veids ietekmē arī kristīgo draudzi – pirmslaulības attiecības jauniešu starpā, neregistrēta kopdzīve un neuzticība laulībā šodien daudzviet draudzēs vairs nav retums. Draudzes locekļi reizumis ilgstoši ignorē mācītāja pamudinājumu sakārtot savu kopdzīvi, tādēļ dažkārt nepieciešami radikāli soļi – nepielaišana pie Svētā Vakarēdiena –, lai tie beidzot noslēgtu laulību.

Nereti nākas dzirdēt pavisam savādus attaisnojumus laulības pārkāpšanai: "Mēs taču neesam laulājušies baznīcā, bet tikai dzimtsarakstu nodaļā, – tas neskaitās!", "Es pats neesmu precējies un draudzējos tikai ar neprecētām." Tāpēc ir nepieciešams īsi atgādināt, kas tad īsti ir laulība un laulības pārkāpšana.

Laulības definīcija ir šāda: *Laulība ir likumīgi noslēgta mūža savienība starp vienu vīrieti un vienu sievieti, kas īstenojas kopdzīvē.* Nav arī principiālas atšķirības, vai laulība ir noslēgta laicīgā veidā vai baznīcā. Savukārt laulības pārkāpšana ir jebkādas dzimumattiecības ārpus laulības – gan pirms laulības noslēgšanas, gan laulības laikā, gan kā citādi.

Laulības pārkāpšana ir ļoti rupjš grēks pret Dievu un Viņa bausli. Ja draudzes loceklis ir pārkāpis laulību, tam jāatgriežas no grēka un jāizsūdz to privātā grēksūdzē, jāsaņem grēku piedošana, – tikai tad viņš var nākt saņemt Svēto Vakarēdienu. Pēc grēknožēlas un piedošanas saņemšanas

Laiks doties tālāk

Laiks – kā jau allaž – ir lidojis vēja spārniem. Šķiet, pavisam nesen mēs savā vidū kā jaunu darbinieku uzņēmām teoloģijas studentu Zigmāru Ziemani. Vairāk nekā gadu viņš ir brīnišķīgi un uzcītīgi mums kalpojis, un nu viņam ir jādodas tālāk – viņš ir nepieciešams citiem. Šopavas ar Zigmārs beidz Lutera akadēmijas pastoraļo plūsmu, taču jau tagad viņam ir jāuzsāk pastāvīga kalpošana divās draudzēs, kurām nav sava mācītāja (tāda diemžēl mēdz būt situācija lauku draudzēs). Mēs viņu svētījam un lūdzam Dieva palīgu viņa turpmākai kalpošanai.

Biķeru draudzē jau kādu laiku esam ieraduši Tevi redzēt, palīdzot mūsu mācītājam kalpošanas darbā, – lasot Svētos Rakstus, izdalot Sakramentu vai sakot sprediķi, taču pavisam drīz situācija mainīsies. Pastāsti, lūdz, kādas pārmaiņas ir iecerētas – kāpēc un kurp Tu dosies?

Diemžēl mana prakse Biķeru draudzē noslēdzas nedaudz ātrāk, nekā pats to biju gaidījis. Biju cerējis praktizēties kalpošanas darbā līdz studiju beigām, bet, kā jau tas nereti notiek, kādas lietas mēdz mainīties pēkšņi un negaidīti.

Jau pirms kāda laika no Valmieras iecirkņa prāvesta pienākumu izpildītāja saņēmu patīkamu vēsti, ka esmu norīkots kalpošanā Rubenes un Dikļu draudzē. Tās ir divas draudzes Valmieras rajonā, kurām jau kādu laiku nav sava pastāvīgi kalpojoša mācītāja.

Šīs draudzes jau kādu laiku dega manā sirdī, un tas bija vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, tādēļ, ka tām nav sava pastāvīgā gana, kas tām sniegtu Dieva vārdu un sakramentus. Otrkārt, lai arī šīs draudzes, ņemot vērā draudzes locekļu skaitu, ir nelielas, tomēr tās varētu skaitliski pieaugt. Šo draudžu apkārtņē ir labas misijas iespējas – es varētu likt lietā tās zināšanas, kuras esmu ieguvis, mācoties Lutera akadēmijā. Treškārt, arī ģimene ar šīm kalpošanas vietām ir apmierināta, jo paliekam dzimtajā pusē, kur dzīvo mūsu radi un draugi. Turklāt Valmieras iecirknī kalpo arī mani studiju biedri, ar kuriem man ir

izveidojusies laba draudzība. Priecājos, ka šajā iecirknī varēsim kalpot kopā.

Vai Tu jau esi iepazīnis ar šīm draudzēm?

Mēs iepazīnāties Lieldienās. Pirms tam šajās draudzēs esmu bijis tikai vienu reizi – Dikļu draudzē ar Valmieras jauniešu kori *Konsonanse*, bet Rubenē nometnes *Via de Cristo* ietvaros.

Kad vēl nezināju, ka tikšu norīkots kalpošanā šajās draudzēs, es par tām jau biju sameklējis kādu noderīgu informāciju. Izrādās – abām draudzēm ir slavēta vēsture. Rubenes draudzē 13. gadsimtā kā mācītājs ir kalpojis mums, latviešiem, nozīmīgais hronists Livonijas Indriķis. Savukārt Dikļu draudzē kalpojis mācītājs un rakstnieks Juris Neikens, kuru pazīstam arī ar to, ka viņš Dikļos sarīkoja pirmos Dziesmu svētkus, kas drīz vien rosināja arī Pirmos vispārējos latviešu dziesmu svētkus Rīgā.

Cik lielas ir šīs draudzes?

Kā jau minēju, tās ir nelielas draudzes. Vienā ir ap 100, bet otrā – ap 60 locekļu.

Ziemeņu ģimene kopā ar Biķeru draudzi Sietiņiezī

Rubenes draudzē lielākais draudžu locekļu skaits bijis 20. gs. sākumā – apmēram 4200! Šādu draudzes locekļu skaitu atjaunot, šķiet, nebūs iespējams. Bet šis grandiozais skaits parāda to, ka draudze tajā laikā ir bijusi ļoti aktīva arī sabiedriskajā dzīvē. Šķiet, ka no tā arī es varētu ko mācīties.

Biķeri Tev bija prakses vieta. Kas ir tas būtiskākais, ko Tu no Biķeriem, no mūsu mācītāja paņēmsi līdzi ceļamaizei?

Pirmkārt, jau labo priekšstatu par to, kā tiek organizēts draudzes darbs. Manuprāt, Biķeru draudze ir labs piemērs tam, kā tam ir jānotiek. Tāpat laba ceļamaize man ir mācītāja vērtīgie padomi pastorālajā kalpošanā.

Taču visbiežāk pie mācītāja Aleksandra nācu ar saviem "karstajiem" jautājumiem, kuri neradās uzreiz, bet gan laika gaitā. Tie bija gan praktiski, gan teoloģiski. Un es vienmēr esmu saņēmis saturīgas atbildes.

Kas, tavuprāt, ir svarīgākais mācītāja kalpošanas darbā?

Nedaudz pārfrāzējot apustuļa Pāvila vārdus, – svarīgākais kalpošanas darbā ir "kopt Dieva draudzi ticībā". Bet pirmā kopšana jau nesākas nekur tālu, bet gan pie sevis paša. Ja mācītājs rūpīgi kops pats savu ticības dzīvi, tad viņš būs spējīgs kopt arī Dieva draudzi ticībā. Kopt ar tiem līdceklīem, kurus Dievs Baznīcai ir dāvājis, – ar Vārdu un sakramentiem.

Ko tu vēl vēlētos pateikt Biķeru draudzei?

Ik svētdienu un ik dienas novērtējiet to, cik dārgas un vērtīgas dāvanas jūs draudzē, it īpaši dievkalpojumā, saņemat! Te mēs nākam savu Kungu sastapt, slavēt, godāt un saņemt. Tā nav maza vai nenozīmīga lieta. Dievkalpojums ir brīnišķīga liecība, ka Dievs ir ar mums – mūsu vidū. Tāpēc pāri visiem dzīves sarežģījumiem, kas tagad nav retums, mēs varam līkšmot par to, ka mums blakus ir kas nemainīgs un stabils, – cerības devējs Dievs, kura vārdos mēs ieklausāmies un kuru saņemam dievkalpojumā. Novērtējiet to!

Intervēja Eva Lūse

Ģimenes dienai

Tikai no Dieva žēlastības

Tā ir liela Dieva žēlastība, ja savu laulātu draugu varam saukt ne tikai par vīru vai sievu, bet arī par savu brāli vai māsu. Mūsu draudzē ir vairākas šādas ģimenes. Ar vienu no tām – Juri un Vivitu Baložiem – pirms ģimenes dienas sarunājās Eva Lūse.

Jūsu laulības dzīves sākums ir bijis sākums arī jūsu ticības ceļam, proti, draudzē jūs esat nokļuvuši laulību iecerēs dēļ. Pastāstiet, lūdzu, kā tas notika!

Juris Balodis. Tā bija sievas (tobrīd – līgavas) iniciatīva, ka mums jālaulājas baznīcā. Es savukārt teicu – ja baznīcā, tad tikai luterāņu.

Vai tu biji jau kristīts un iesvētīts?
Nē, ne es, ne Vivita nebijām kristīti, bet doma par laulībām luterāņu baznīcā, iespējams, radās no atsevišķiem bērnišības iespaidiem.

Manas mammas vectētiņš bija pērminderis, bet mammas tētis diriģēja baznīcas kori. Man tas vienmēr ir īpaši palicis prātā – mani senči ir bijuši saistīti ar baznīcu. Kad bērniībā mūsu ģimenei bija jāpārdzīvo smags laiks, tad mana mamma pie mana tēva un mana brāļa kapa skaitīja Tēvreizi. Arī tas mani dziļi iespaidoja.

Vivita Balode. Man savukārt vieni vecvecāki bija baptisti, otri – pareizticīgie, vēl citi radi bija luterāņi, tā ka veidojās tāds īsts sajaukums. Man būtiskākais baznīcas izvēlē bija tas, lai pirms laulībām būtu mācības. Vieni mūsu paziņas bija salaulājušies, un viņiem baznīcā bija bijušas mācības. Un tad es teicu Jurim, ka jāiet uz tādu baznīcu, kur mācītājs paskaidros tās lietas, par kurām mēs neko nezinām.

Un, kad mēs aizgājām uz Bikeru baznīcu un mācītājs Aleksandrs Bite sacīja, ka būs jāmacās, es ļoti nopriecājos.

Juris. Ar mani bija pilnīgi citādi – es gribēju braukt uz Kanādu kokus gāzt. Jūnijā vai jūlijā man jau bija jābrauc, un es mācītājam teicu, ka mums vajag ātri salaulāties. Mācītājs atbildēja, ka ātri nesanāks, un tā es uz Kanādu neaizbraucu, bet tiku pie sievas.

Ko jūs atceraties no sava mācību laika?

Juris. Es atceros prieku. Prieku par to, ka es te beidzot esmu atradies.

Vivita. Pēc katras mācību reizes gājām ārā ar skaidrāku galvu.

Juris. Prieks palika arvien lielāks un lielāks.

Vivita. Patiesībā situācija tolaik bija diezgan smaga, jo, kad mēs bijām nolēmuši laulāties, mani vecāki bija pret. Mēs ļoti daudz par to jautājām mācītājam – vai neklausot vecākiem, mēs nenostāsimies pret

Laulību dienā – 1995. gada 2. augustā

Dieva gribu? Vai tas nav grēks neklausīt vecākiem? Un mācītājs mums skaidroja – ja vecāki māca neklausīt Dievam, tad jāklausa Dievs, nevis vecāki. Tas mani ļoti stiprināja un palīdzēja sarežģīto situāciju risināt.

Juris. Un kāzas mums arī bija interesantas. Visi tika aicināti uz baznīcu, bet svinējam atsevišķi katrs savā kompānijā, draugi – savā starpā, bet mēs – kopā ar manu mammu, māsu, šoferi un vedējiem.

Vivita. Tagad atskatoties, es saprotu, ka tā bija liela cīņa, lai mēs tiktu pie Dieva, pie ticības.

Jūs esat izņēmums tādā ziņā, ka, tikko uzsākuši mācības, pastāvīgi esat bijuši klāt arī dievkalpojumos.

Vivita. Jā, tā ir. Pirmkārt, mums bija ļoti zīmīgs pirmais dievkalpojums. Tas bija ģimenes dienā. Mēs sapratām, kas ir tas īstais pamats, kuram ir jābūt ģimenē. Tanī pašā dienā, pēc dievkalpojuma, Juris nāca lūgt vecākiem manu roku.

Otrkārt, bija noticis arī kāds brīnišķīgs pārpratums. Kad aizgājām runāt par katehēzes nodarbībām, bija Bībeles stundas laiks, un no mācītāja atbildes mēs sapratām, ka mums obligāti jāiet arī uz Bībeles stundām. Tā sākām nākt arī uz tām. Tas mums tiešām nāca tikai par labu. Vispār mēs

domājām, ka mums visur ir obligāti jāpiedalās. Un mēs visur uzreiz arī gājām.

Juris. Mēs, starp citu, katehēzes laikā iemaldījāmies arī kādā mācītāju konferencē, jo tiešām gājām visur. Ļoti nozīmīga bija Līgas Kices un Jāņa Šneidera atsaucīgā attieksme. Viņi mūs ļoti laipni uzņēma un iesaistīja draudzē. Ar viņu gādību mēs ļoti ātri iejutāmies, un jau pēc gada mani ievēlēja par draudzes priekšnieka vietnieku.

Atceros, man vēl bija viena tāda nesaprašana. Kad mācītājs runāja par to, ka visi ir aicināti sludināt, tad es to biju sapratis tā, ka arī man tagad būs jāmacās (tā, kā to dara mācītāji) un jāiet sludināt. Bet tad, kad Aleksandrs Bite teica, ka var kalpot arī citādi, piemēram, pie saimniecības lietām, es ar lielu atvieglotību sacīju: "Jā, jā, es pie tām saimniecības lietām!" Un tad es gāju plaut zāli. Es pirmo reizi to darīju ar izkapti.

Čaklajā baznīcas apmeklēšanā man ļoti palīdzējis mans zvaniķa amats. Tas ir pienākums, kas spiež būt baznīcā. Man ļoti patīk šis pienākums – kaulus tas nelauz, nav jāgatavojās, bet vienkārši ir jābūt.

Kas jūsu laulības dzīvē ir bijis visgrūtākais, kas jums ir bijis jāpārvar?

Juris. Pats grūtākais bija pats sākums, kad lēnām bija sevi jāaizmirst. Tagad tā egoisma "atlikšana" jau notiek dabiski. Līdz laulībām visu laiku biju vairāk vai mazāk tikai par sevi domājis, bet laulībā tam jāpaliek mazākam un mazākam.

Vivita. Man laulība ir mācījusi kādu citu lietu. Ģimenē, kopā dzīvojot, tu vislabāk saproti to, ka ienīsti grēku. Savā tuvākajā tu ienīsti grēku, bet, tā kā pats cilvēks tev ir tik ļoti mīļš, tad tu mīli grēcinieku. Tomēr grēku, kas ir otrā, tu ienīsti.

Juris. Tas bija vēl katehēzes laikā, kad mēs reiz iznācām no nodarbības un secinājām, ka abi jau nu esam *baigie sūdabraļi*. Es atceros tieši to vārdu – tieši tā mēs sevi novērtējām.

Vivita. Mēs parasti gājām kājām uz Ulbroku, un šajā laikā pēc katras katehēzes vismaz 40 minūtes pārsprīdām nodarbības tēmu, analizējot sevi.

Apustulis Pāvils Vēstulē kolosiešiem pamāca laulātus pārus: " Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, tā tas pieklājās Tā Kunga draudzē. Vīri, mīliet savas sievas un neesiet skarbi pret

viņām!" Ši it kā vienkāršā, bet reizē tik dziļā Dieva padoma pārskatīšana mācītājs ir bieži minējis kā nesaskaņu iemeslu starp laulātajiem. Kā jūs saprotat vārdus paklausība un mīlestība?

Juris. Ne jau tādēļ es mīlu Vivitu, ka viņa ir smuka vai nesmuka, čakla, vai slinka, vai ko labu darījusi. Es viņu mīlu tāpēc, ka viņa ir mana sieva.

Vivita. Es nezinu, vai es saprotu, ko nozīmē paklausība, bet par mūsu ģimeni varu teikt, ka mēs ikdienā viens otru lieki netraucējam. Mēs katrs darām savus darbus, mēs nejaucamies viens otra lietās. Kā otrs dara, tā dara, mēs vienīgi lūdzam palīdzību viens otram.

Citā Svēto Rakstu vietā, 1. vēstulē korintiešiem, ir rakstīts: "Neatraucieties viens otram, kā vien uz kādu laiku pēc pašu vienošanās, lai atrastu laiku Dieva lūgšanai, un tad turieties atkal kopā, lai sātos jūsu nekārdinātu jūsu nesavalības dēļ". Kā jūsu ģimenē tas tiek ievērots?

Vivita. Mums ir ļoti maz atsevišķu lietu. Atsevišķi ejam tikai uz skolu salidojumiem, bet tas ir ļoti reti – varbūt reizi piecos gados. Bet mums apkārt ir vairāki piemēri, ka atšķirtība un atsevišķa pasākumu apmeklēšana apdraud laulību. Ar to ir jācīnās. Tiklīdz tu aizej kaut vai uz darbu, tev apkārt ir citi cilvēki, un, tas, bez šaubām, var būt kārdinājums.

Kāpēc kārdinājumi tik spēcīgi ir vērsti pret ģimeni?

Vivita. Pret jebkurām lietām, kas ir Dieva iestādītas, ne tikai pret ģimeni. Piemēram, tas, kas mūsos tik spēcīgi ir ienācis no padomju laikiem – nest kaut ko no darba mājās – tā neesot zagšana. Bet tā ir zagšana!

Kā jūs formulētu, kas ir svarīgākais laulības dzīvē?

Vivita. Prast piedot un neaizmirst, ka abi esam grēcinieki.

Kāpēc ģimenes izjūk? Tāpēc, ka tu nevari tikt pāri otra grēkam, nevari pieņemt to, ka tas grēks otrā ir tik spēcīgs. Tev ļoti sāp, un tu vienkārši netiec tam pāri. Ja tu otram nespēj piedot, tu nomokies, un tad ir cauri. Tu paliec dusmīgs un nocietini savu sirdi. Tevi neapmierina otra grēks. Tiklīdz tas tā notiek, tu ieroci sevī, tu vairs nevari aiziet uz baznīcu, jo jūti, ka dusmojies. Bet tikko tu aizej un izsūdzi grēkus un saproti, ka tas otrs nav nekas cits kā tikai grēcīgs cilvēks, – ko gan tu no viņa vari prasīt, ja pats esi tāds pats un abi mēs varam dzīvot tikai no Dieva dotās žēlastības?

Juris. Bez ticības palīdzības mēs jau diez vai būtu kopā.

Vivita. Tā tas ir.

Juris. Man reizēm palīdz tas, ka

apzinos: ko es varu pārņemt otram, ja pats esmu trīsreiz sliktāks! Sava grēcīguma apzināšanās palīdz pārvarēt otra grēku. Tāpēc to grēku nevajadzētu uzskatīt par tādu, kura dēļ ir jāšķiras.

Vivita. Mums ir daudzi paziņas, kas ir šķīrušies, un mans novērojums no malas ir bijis tāds – cilvēks nesaprot, nesaredz savu grēku, viņam liekas, ka viņš pats ir labs. Viņš nespēj pieņemt grēcinieku, jo viņš pats taču ir labs.

Kas jums ir svarīgākais bērnu audzināšanā?

Vivita. Galvenais ir tas, ka mums ir dota iespēja viņus vest uz baznīcu.

Juris. Ļoti daudz viņiem dod Svētdienas skola. Kad viņu dzīvēs ienāks dažādi kārdinājumi, es ceru, ka viņiem būs pamats, kas nepazūd.

Vivita. Ja bērniībā labs pamats ir ielikts, tad, ja arī bērns nomaldīsies, ir cerība, ka reiz viņš nāks atpakaļ. Tāpēc ir ļoti svarīgi, lai bērni būtu ticīgi.

Juris. Tas vispār ir pats būtiskākais, jo – kas tad ir cilvēka dzīves mērķis? Dzīves mērķis ir iegūt mūžīgo dzīvību. Viss. Ar to viss sākas un beidzas. Tev nav nepieciešams te, šajā pasaulē, sasniegt kaut kādu virsotni. Tu taču vari laimīgs strādāt arī par

Baložu meitas – Lūcija un Eleonora

bibliotekāru kāda mazā lauku bibliotēkā. Mēs bērnu audzināšanā necenšamies veicināt karjerismu, izcilumu, tieši pretēji – to nevajadzētu, tieši tas maitā. Mēs ar to cīnāmies. Bet spējas gan bērnos ir jāattīsta – tas ir kas cits.

Vai ikdienas situācijas cenšaties bērniem skaidrot, balstoties Dieva Vārdā?

Vivita. Protams, tas tā ir jādara, jo nav situāciju, kas būtu atrautas no Dieva, kas būtu ārpus Dieva. Ne jau tā, ka katra vārda galā, bet, ja tiešām kāda situācija ir jāskaidro, es to cenšos skaidrot no Dieva Vārda izpratnes.

Kādi ir jūsu ikdienas rituāli?

Juris. No rīta pie galda turam garāku lūgšanu, vakarā – Tēvreize, protams, arī lūgšanas pirms ēdienreizēm. Tas iesākās jau

pēc pirmā sadraudzības apmeklējuma, kas notiek baznīcā pēc dievkalpojuma. Tā kā mēs bijām sapratuši, ka jāiet visur, gājām arī uz tēju. Pēc pirmās reizes sieva teica, ka mums arī tā vajadzētu, un tā kopš tās reizes mēs to arī darām. Lūgšanas teksts mums ir tradicionāls – no Mazā katehisma. Reizēm esmu mēģinājis kaut ko mainīt, bet tad man iznāk galīgi aplam. Tā esam palikuši pie ierastā.

Jā, gan, – ir bijis arī pagrūti, pirmās reizes lūdzot kādu kursabiedru klātbūtnē, tad ir bijis tā savādi, tāds kā uztraukums, samulsums.

Varbūt tas ir bijis pārbaudījums, kurā Dievs vēro, vai tu meklēsi cilvēku godu, vai Viņu pagodināsi?

Juris. Jā, protams, tieši tādās reizēs. Bet tagad jau es to daru ar prieku.

Vai Bībeli lasāt?

Juris. Šobrīd iznāk reti. Agrāk Bībeli lasījām kopā, bet tagad lasām atsevišķi. Šobrīd lasām katrs savu grāmatu: sieva – Lutera "Svēto Rakstu apceres katrai dienai", es – Lutera "Pirmās Mozus grāmatas skaidrojumu".

Ko jūs gribētu sacīt draudzei?

Vivita. Es vēlos pateikt, ka man ļoti daudz nozīmē tas, ka draudze man ir kā ģimene, ka man tuvie cilvēki ir luteriskajā draudzē. Īpašs prieks ir, kad kādi neticīgi draugi atgriežas un sāk nākt baznīcā. Lai gan viņi ir bijuši draugi arī pirms tam, tomēr būšana vienā draudzē stiprina arī draudzību, viņi kļūst citādi draugi.

Juris. Tad viņi ir draugi arī mūžībai. Šejienes draugi iet un aiziet, bet tie paliek mūžīgi. Tie ir draugi ilgākam termiņam, un tas ir liels iepriecinājums.

Vivita. Taču draudzē nav tikai mūsu personīgie draugi vien – arī citi draudzes locekļi mums ir labi draugi. Ir liels prieks, ka varam viens otru uzturēt un stiprināt ticībā. [B]

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi	
Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00
Katehēzes	
Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)
Bībeles stundas	
Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)
Mācītājs pieņem apmeklētājus	
Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 67702517,
67537229, 29172798